

det, kunde have overbejdet det saaledes, at de kunde have ændret det efter deres Ønske, naar de dog ere inde paa, at Tanken er rigtig. Jeg synes altsaa ikke, at Henvi-ningen til, at Vædringsforslaget er impro-visedet, er en tilstrækkelig Afvisningsgrund; thi hvis det skulde være saa, ere vi ulykkelig stillede, saa kunne Medlemmer ikke ved pri- vat Initiativ stille Vædringsforslag; thi alle Vædringsforslag ere saa at sige i Virkelig- heden improviserede. Den ærede Ordfører for Mindretallet kom ganske rigtig ind paa at henvise til den Lighed, der er mellem dette Vædringsforslag, for saa vidt det kun er Indsættelsen lige over for Justitsministerens Modstand, der begrunder, at Flertallet er imod det og et andet Forslag, idet der er Udsigt til, at dette Vædringsforslag skal nyde samme Skæbne som Vædringsforslaget om Arbejdsfrihed paa Valgdagen. Der kaldt ved 2den Behandling af Valgtresloven en Ytring fra den Plads ved Siden af mig (Beretningen, Hjørring Amts 5te Valgtres). Det ærede Medlem undrede sig over, at den Vædring, der var stillet til Valgtres- loben om at faa Valgdagen fri, syntes at være hjemløs. Det Ord hjemløs slog ned i mig, og jeg tænkte, at de ærede Medlemmer skulde virkelig undersøge og ransage deres eget Hjerte, gentagde sig i Erind- dringen, hvorledes Forslaget er blevet hjemløst. Naar en Fader forkynder sit Barn, fordi faldte Venner, der ikke ville hans bedste, forlede ham dertil, og han saa bagefter træffer det samme Barn i hjælpeløs og hjemløs Tilstand og siger: Herre Gud, hvor kan det være, at dette Barn er hjemløst, saa vil et hvert fornuftigt Menneske sige til Faderen: Det er din Skyld, at det er hjem- løst. Hvis Flertallet, der har behandlet Valgdagsfriheden paa den Maade, nu over- rastes over at finde den hjemløs, efter at de have udfundet den, hvor den hørte hjemme lige saa godt som Grundlovsdagen, og efter at de have begaaet det lige over for Valg- dagens Frihed, saa synes jeg, de skulde be- tænke sig paa, hvis de have noget til overs for Vædringsforslaget, ogsaa nu at gøre den Tanké hjemløs. Jeg har ment ikke at kunne unblade at gøre disse Bemærkninger, selvfølgelig ikke i mindste Maade, fordi jeg ikke har fundet, at Mindretallets Ordfører har begrundet vor Stilling fuldstændig, men kun lige over for den mærkelige Stilling, som Udvalgets Ordfører har indtaget med Hensyn til den fattigste Tilstand, der er til Stede.

Ordføreren (M. Jensen): Lige over for den ærede sidste Taler skal jeg kun ganske

fort sige, at naar han var i Tvivl om, hvad jeg vilde gøre eller ikke gøre, hvis man kunde faa denne Foranstaltning, saa har han ingen Grund dertil efter mine Udtalelser. Der foreligger ikke andet og mere og heller ikke noget nyt i, hvad det ærede Medlem har udtalt, og naar jeg fremdeles maa fra- raade at stemme for Vædringsforslaget, er min Stilling givet, og jeg har tidligere be- grundet den.

Colbing: Jeg vil gøre ærede Med- lemmer opmærksomme paa, at den ærede Ordfører for Mindretallet (S. C. Christen- sen) efter min Formening svæver i en Bild- farelse, naar han tror, at Kommunerne vilde være taknemmelige over at faa Lighuse, som skulle bruges til Hensættelse af Lig af Folt, der ere døde af epidemiske Sygdomme, thi det vilde vær temmelig uhyggeligt for andre, der søge Kirken og Kirkegaarden for at be- grave Lig af Folt, som ikke ere døde af en epidemisk Sygdom, at stænges iude i et for- holdsvis lille Lokale, hvor der staar Lig af Folt, som ere døde af Sygdomme, der ere smittebærende, og næsten mest smittebærende, efter at Døden er indtraadt. Jeg mener derfor, at selv om vi alle kunne være enige om, og dert er jeg ogsaa enig, at det vilde være et stort Fremskridt, om der kom et Lovforslag om, at der til enhver Kirke skal høre et efter Sognets Størrelse afsættet Lighus, saa mener jeg dog, at vi ogsaa alle kunne være enige om, at de Lighuse, som her er Tale om, ville komme af sig selv, og de kunne komme meget hurtigt til Stede, naar en Epidemii begynder at faa Indpas i et Sogn. Efter min Mening bør de ikke lægges paa Kirkegaardene, men i Nærheden deraf paa høje og fri Punter, og bestaa, som mange andre Steder, af frit svævende Tagbygninger uden Sideflader, under hvilke der kan staa flere Lig, saa mange, som man mener, der skal være Plads til. De bør ligge paa et højt Punkt, saa Vinden og Blæstforholdene kunne bære Smitten bort over Hovederne paa de Beboere, der søge Kirken og Kirkegaarden. Det var saaledes Tilfældet her i København — det ved den ærede Ordfører ikke — under Koleraepide- midemien i 1853, da bleve de fleste Lig slet ikke bragte hen i de Lighuse, der ligge ved Siden af Kirkerne, tværtimod, de bleve førte ud paa selve Kirkegaarden og stillede op ved Siden af hinanden. De simpleste Folt be- gravedes i store Fællesgrave, de mere be- midlede fik Lov til at staa paa et særegent dertil udvalgt Sted, indtil Begravelsen kunde finde Sted. Jeg vil altsaa raade til at stemme mod dette Vædringsforslag. — Naar